

ща другарка съ упоение ; а Лила въздишала и жършила пръстите си. Най-послѣ, Павлинѣ, съ голѣмо волнение и съ рас-трѣперано сърце, рѣкалъ : „Какво искашъ да ти купя за годѣжътъ, Лило ? Копри-нена ли кутния за фустанъ, или чоха за кожухъ ?“

— Каквото ти искашъ, това и да купишъ, казала тя.

— А що, Лило, драго ли ти е, че ще да бѣдешъ моя невѣста ? Обичашъ ли ма или не ? . . . Драгъ ли сжмъ ти ?

— Много, Павлине, много ; азъ сжмъ до толкова радостна, щото, чини ми са, отъ радостъ ща да полудѣя . . . Азъ, да ти кажа право, сжмъ по-щастлива отъ сич-киятъ свѣтъ.

— Е, ако е тѣй, то е добро, Лило ! Азъ тебе, Лило, ща да та обичамъ твър-де много, като очите си ; азъ ща да та варда ; азъ ща да та милвамъ ; азъ ща да та кѣткамъ, като злато . . . Ехъ, довно